

րելի է զայս կարծել իբր հասարակաց
աւելի սովորականը:

Ընթրիքն օրուան ճաշերուն մէջ կա-
րելորագոյնն էր թէ մեր եւ թէ ուրիշ ազ-
գաց քով (Դար. Ա, 1272): Երեկոյի
գործադուլը բնականապէս իրարու մօտ կը
հաւաքէր ցրուած ընտանիքը սեղանին շուրջ,
եւ դիւրութիւն կ'ընծայէր զուարթօրէն ու
խնամուած կերակրով մ'ուրախանալ հա-
մախումբ: Թէ մեր մէջ ինչպէս էր սովո-
րական ընթրեաց հանդերձանքը, դարձեալ
կը լռէ պատմութիւնը՝ որոյ ուշը կը գը-
րաւեն փայլուն տեսարանները միայն, եւ
կը թողու մեզ աւելի գուշակել քան տեսնել:

Գ. Աղօրք: Ասով կը սկսէր ու կ'ա-
ւարտէր որ եւ է ճաշ, ինչպէս սովորու-
թիւն էր Հրէից քով (Մտթ. թԲ, 19. ԻԵ,
30. Գրծ. ԻԷ, 35), եւ որ քրիստոնէից ալ
անցաւ, Տերտուղիանոսի ըսածին պէս՝ թէ
«կը նստինք ի սեղան յետ աղօթելու առ
Աստուած», եւ թէ «ճաշը կ'աւարտի ա-
ղօթիւք՝ որով սկսաւ» (Մարտ. 698): Հայք
նոյնը բարեպաշտօրէն ընդունեցան. Ս. Շնու-
շանիկ իւր ցաւոց մէջ «սակաւ ինչ ճա-
շակեալ կերակուր եւ ըմպելի», երբ աւար-
տեց, «յարուցեալ՝» այս ինքն կանգնած՝
«գոհանայր զՏեառնէ» (Սոփ. Թ, 16):
Այս սովորոյթը մնաց միշտ, որով Յհ.